

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 13Co/13/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8322200965
Dátum vydania rozhodnutia: 13. 09. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martin Baran
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2023:8322200965.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Martina Barana a členov senátu JUDr. Evy Šofrankovej a JUDr. Mariany Muránskej v spore žalobcu: B. O., nar. XX.XX.XXXX, bytom J. XX/X, XXX XX V. G., zastúpeného JUDr. Karin Bilou, advokátkou, Kukorelliho 1505/52, 066 01 Humenné proti žalovanému: Slovenská republika v zastúpení: Ministerstvo spravodlivosti SR, IČO: 00166073, Račianska 71, Bratislava, o náhradu škody a nemajetkovej ujmy, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Humenné č. k. 12C/25/2022-131 zo dňa 24.11.2022 takto

rozhodol:

I. P o t v r d z u j e rozsudok v zamietavej časti o zaplatenie nemajetkovej ujmy za väzbu vo výške 11.200 eur a v zamietnutí nároku za ušlú mzdu vo výške 3.744,63 eur.

II. V prevyšujúcej zamietavej časti a vo výroku o trovách konania z r u š u j e rozsudok a v r a c i a vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zamietol žalobu žalobcu, ktorou sa domáhal náhrady škody a nemajetkovej ujmy. Súd prvej inštancie priznal žalovanej vo vzťahu k žalobcovi náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Žalobca sa v konaní domáhal týchto náhrad z dôvodu pozbavenia osobnej slobody v trvaní XXX kalendárnych dní, kedy bol vo väzbe a následne bol trestne stíhaný počas X rokov a X mesiacov, kedy bol rozhodnutím odvolacieho súdu oslobodený spod obžaloby. Nezákonnými rozhodnutiami orgánov verejnej moci bolo zasiahnuté do jeho osobnostných práv, pričom k tomuto trestnému stíhaniu došlo v dôsledku nepravdivých informácií podaných jeho bývalou manželkou.

2. Súd prvej inštancie vec právne posúdil v zmysle ust. § 3 ods. 1, 2, § 5 ods. 1, 2, § 7, § 8 ods. 5, § 8 ods. 6 písm. a), § 15 ods. 1, § 16 ods. 1, § 17 ods. 1 - 4, § 18 ods. 1 z. č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov.

3. S poukazom na citované ustanovenia zákona súd prvej inštancie dospel k záveru, že žalobu je potrebné zamietnuť. Nárok žalobcu na náhradu škody a nemajetkovej ujmy za čas strávený vo väzbe, ako aj náhradu nemajetkovej ujmy za vedené trestné konanie, ktoré skončilo oslobodzujúcim rozsudkom sú nároky, kedy je daná zodpovednosť štátu vo forme objektívnej zodpovednosti, pričom je nesporné, že žalobca bol uznesením Okresného súdu v Humennom vzatý do väzby XX.XX.XXXX, z ktorej bol po XXX dňoch prepustený dňa XX.XX.XXXX rozhodnutím Krajského súdu v Prešove. Zároveň rozsudkom Okresného súdu v Humennom zo dňa XX.XX.XXXX bol oslobodený spod obžaloby, pričom rozsudok sa stal právoplatným až na základe rozhodnutia Krajského súdu v Prešove zo dňa XX.XX.XXXX v ten istý deň.

4. Súd prvej inštancie však poukázal na ust. § 8 ods. 6 písm. a) z. č. 514/2003 Z.z., podľa ktorého právo na náhradu škody nevznikne, ak si osoba uloženie trestu ochranného opatrenia alebo väzbu zavinila sama. Podľa názoru súdu prvej inštancie si väzbu, ako aj trestné stíhanie zavinil žalobca sám, nakoľko v čase, kedy bol vzatý do väzby, teda XX.XX.XXXX sa voči nemu viedlo trestné stíhanie vo veci sp. zn. 2T 112/2015 za rovnaký druh prečinu nebezpečného vyhrážania, ktorého sa mal dopustiť voči svojmu bratovi. V čase rozhodovania o väzbe súd skúmal existenciu dôvodov väzby a zistil, že dôvody väzby u žalobcu boli dané, pričom to, že trestné konanie vo veci vedenej pod sp. zn. 2T 112/2015 v čase vzatia žalobcu do väzby nebolo ešte právoplatne skončené je irelevantné. V tejto súvislosti súd prvej inštancie poukázal na ustanovenie Ústavného súdu SR z 03.10.2012 sp. zn. I. ÚS 444/2012, v zmysle ktorého je potrebné sa zaoberať zavinením vzniku väzby samotnou osobou, ktorá žiada o náhradu škody. Interpretácia tohto ustanovenia je zverená všeobecným súdom. Zároveň poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR z 08.03.2012 sp. zn. 5Tos 7/2012, kedy pri rozhodovaní o väzbe postačuje, aby hrozba s prihliadnutím na konkrétne skutočnosti bola reálna, teda sa nevyžaduje úplná istota, že obvinený bude konať podľa § 71 Trestného poriadku, teda že dokoná trestný čin, resp. ho bude opakovať. Žalobca nepochybne splnil podmienku pre priznanie nároku na náhradu škody a to tým, že bol oslobodený spod obžaloby v tejto trestnej veci, na druhej strane však žalobca bol právoplatne odsúdený pre taký istý prečin, pre ktorý bol vzatý aj do väzby, a to v čase, keď bol trestne stíhaný v prejednávanej veci. Vznesenie obvinenia žalobcovi vo veci pod sp. zn. 2T 197/2015, ako aj vzatie žalobcu do väzby si žalobca zavinil sám svojim správaním, pričom príslušné orgány v čase vznesenia obvinenia, teda vo veci sp. zn. 2T 197/2015 vychádzali zo správania sa žalobcu v predchádzajúcom období, pre ktoré bol trestne stíhaný vo veci 2T 112/2015 pre rovnaký prečin a boli dôvodné obavy vzhľadom na jeho predošlé konanie, že bude pokračovať v trestnej činnosti. Jeho vzatie do väzby, ako aj následné trestné stíhanie boli len výsledkom jeho konania, kedy v čase rozhodovania o väzby si svojim spôsobom života a správaním zavinil väzbu sám, čím je daná výluka zodpovednosti štátu s poukazom na ust. § 8 ods. 6 písm. a) z. č. 514/2003 Z.z.

5. Z týchto dôvodov podanú žalobu zamietol a o náhrade trov konania rozhodol v zmysle zásady úspechu.

6. Proti rozsudku súdu prvej inštancie bolo podané odvolanie zo strany žalobcu s poukazom na dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. b), f) a g) CSP.

7. Žalobca poukázal na skutočnosť, že podanou žalobou sa domáha zaplatenia sumy 23.343 eur s príslušenstvom titulom vydaných nezákonných rozhodnutí, a to jednak vzneseného obvinenia pre prečin nebezpečného vyhrážania a následne vedeného trestného konania, ako aj nezákonne vydaným rozhodnutím o väzobnom stíhaní. Jedná sa o dva samostatné nároky titulom nezákonne vydaného rozhodnutia o vznesení obvinenia, ako aj titulom rozhodnutia o vzatí do väzby, pričom súd sa nezaoberal týmito samostatnými nárokmi, ale právnou argumentáciou tieto nároky spojil a argumentoval tým, že žalobca si zavinil vznesenie obvinenia sám, a to tým, že v inej trestnej veci voči nemu bolo vznesené obvinenie pre rovnaký prečin. Súd poprel zásadu prezumpcie neviny, kedy každé vznesené obvinenie v minulosti by už automaticky znamenalo, že ďalšie trestné stíhanie bolo zavinené samotným obvineným. V danom prípade ide o nárok na náhradu škody, ktorá bola spôsobená začatím a vedením trestného konania, ktoré neskončilo právoplatným odsúdením, čo je špecifickým príkladom zodpovednosti štátu. Žalobcovi vznikla škoda, ako aj nemajetková ujma nielen titulom rozhodnutia o väzbe, ale aj rozhodnutím orgánu činného v trestnom konaní, ktorý vznesol obvinenie a následne v tejto trestnej veci bol žalobca oslobodený. Rozhodnutia, na ktoré poukazuje súd prvej inštancie vychádzajú z odlišných skutkových základov, preto sú v prejednávanej veci nepoužiteľné. Pokiaľ súd prvej inštancie argumentuje tým, že za rovnaký prečin bolo vznesené obvinenie voči žalobcovi v inej trestnej veci, čím si sám zavinil väzbu nemožno z takéhoto záveru vychádzať, nakoľko ide o odlišné skutky, ktoré nemali ani totožný objekt, ani objektívnu stránku a nešlo ani o pokračovanie trestnej činnosti. Zároveň v trestnej veci vedenej pod sp. zn. 2T 197/2015, resp. v čase jej začatia nebolo ani právoplatne ukončené konanie vedené pod sp. zn. 2T 112/2015. Ani z judikatúry Najvyššieho súdu SR nevyplýva to, že ak sa niekto dopustí trestnej činnosti v minulosti, paušálne v ďalších veciach na túto skutočnosť nemožno poukazovať. Preto nepostačuje pre vyvinenie sa štátu konštatovanie súdu, že voči žalobcovi bolo vznesené obvinenie pre totožný skutok. Takáto skutočnosť neznamená naplnenie negatívnej podmienky zákona a zánik práva žalobcu na náhradu škody a nemajetkovú ujmu. Žalobca poukázal na skutočnosť, že odvolací súd opätovne rušil rozhodnutia súdu prvej inštancie v trestnej veci a rovnako tak poukázal na závery dokazovania v trestnom konaní, kedy psychologické posudky vypracované na jeho bývalú manželku,

ktorá iniciovala toto trestné stíhanie, boli v jej neprospech s tým, že mala motív mu ublížiť. Žalobca teda si sám nezavinil vzatie do väzby, nakoľko nebolo preukázané konkrétne konanie obvineného, ktorým by dal príčinu k obavám pre uvalenie väzby, čo musí spočívať v jeho aktívnom konaní. Žalobca počas trestného konania spolupracoval s orgánmi činnými v trestnom konaní, trestnému konaniu sa nevyhýbal a nevytváral priestor pre prieťahy. Súd prvej inštancie nevyhodnotil žalobcom predložené dôkazy a dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam. Zároveň svoje rozhodnutia ani presvedčivo neodôvodnil, preto navrhol napadnutý rozsudok zrušiť a vrátiť súdu prvej inštancie na nové konanie.

8. Žalovaná vo svojom vyjadrení k odvolaniu žalobcu uviedla, že aplikácia ustanovenia, kedy právo na náhradu škody nevznikne, ak si osoba uloženie trestu alebo väzby zavinila sama spočíva výlučne na posúdení súdu. Pre posúdenie miery zavinenia obvineného na udelenie väzby je rozhodujúci zistený skutkový stav v čase rozhodnutia o väzbe, pričom táto negatívna podmienka tu bola splnená, nakoľko v čase vzatia žalobcu do väzby sa voči nemu viedlo ďalšie trestné stíhanie pre spáchanie identickej trestnej činnosti. Správne preto súd prvej inštancie dospel k záveru, že sú tu okolnosti vylučujúce zodpovednosť vzniku zodpovednosti štátu za škodu žalobcu. Rovnako tak sa súd prvej inštancie správne vyporiadal s otázkou zavinenia trestného stíhania žalobcom, kedy pri nároku na náhradu škody v prípadoch oslobodenia spod obžaloby vychádza právna úprava z úpravy náhrady škody spôsobenej rozhodnutím o väzbe alebo treste, vrátane ustanovení o výluke vzniku takéhoto práva. V zmysle týchto rozhodnutí právo na náhradu škody spôsobenej trestným stíhaním nie je absolútne a nie je viazané výlučne len na oslobodzujúci rozsudok, ale aj na súčasné nenaplnenie predpokladov vylučujúcich vznik takéhoto nároku, ako to vyplýva aj z rozhodnutia vyšších súdnych autorít. Z týchto dôvodov navrhla napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdiť.

9. Žalobca vo svojom vyjadrení k replike žalovanej podaním zo dňa XX.XX.XXXX uviedol, že trvá na dôvodoch svojho odvolania, pričom nesúhlasí s argumentáciou žalovanej strany. Poukázal na to, že rozhodnutia, na ktoré žalovaná poukázala nespádajú pod pojem tzv. ustálenej rozhodovacej praxe s tým, že zo strany súdu došlo k neprípustnému extenzívnemu výkladu pre vyvinenie sa štátu. Zo súdnej judikatúry vyplýva, že oslobodenie spod obžaloby má rovnaké následky ako zrušenie právoplatného uznesenia o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia pre nezákonnosť, teda podstatou je výsledok trestného stíhania. U žalobcu toto trestné stíhanie trvalo X roky a X mesiacov, bez jeho negatívneho pričinenia a následne bol spod obžaloby oslobodený. Rovnako tak nebola naplnená negatívna podmienka ani vo vzťahu k zavineniu žalobcu na uvalení väzby a aj v zmysle rozhodnutí najvyššieho súdu SR, každý prípad má byť podložený konkrétnym konaním v čase, kedy sa o väzbe rozhoduje. Je pravdou, že v čase kedy sa rozhodovalo o väzbe žalobcu bolo voči nemu začaté konanie pre identický skutok, ale toto konanie nebolo v tomto čase skončené, a preto nebolo možné zo strany vyšetrovacích orgánov overiť pravdivosť skutočností tvrdených bývalou manželkou žalobcu, ani v rovnako prebiehajúcim konaní. Je pravdou, že žalobca sa dostal do sporu so svojim bratom, ale to len v dôsledku konania, ktoré spôsobila jeho bývalá manželka. Skutková veta v obdobnom konaní bola založená na ústne formulovanej vyhrážke, pričom žalobca mal záujem rozviesť svoje manželstvo z dôvodu správania sa jeho manželky k nemu. V obdobnej veci zobral späť odpor z obavy zo skutočností, že sa mu predĺži väzobné stíhanie. Poukázal na to, že rovnako jeho bývalá manželka bola odsúdená za prečin podvodu, ktorého sa dopustila voči žalobcovi v identickom čase. Rozsudok bol vyhlásený XX.XX.XXXX a predtým bola schválená dohoda o vine a treste. Krátko predtým bolo podané trestné oznámenie na žalobcu, pričom z týchto časových súvislostí je zrejmé, že sa jednalo o úmyselné konanie bývalej manželky voči žalobcovi. Žalobca ďalej poukázal na obsah trestného spisu, z ktorého vyplýva účelovosť tvrdení jeho bývalej manželky, čo potvrdiť aj pribratý znalec v konaní. U žalobcu nejde o osobu opätovne súdne trestanú, pričom rozhodnutia Najvyššieho súdu SR, ktoré viedli k zbaveniu sa zodpovednosti štátu sa týkajú osôb, ktoré boli mnohokrát súdne trestané a v danom prípade žalobca svojim konaním ani úkonmi procesného charakteru nezapríčinil vzatie do väzby. Z uvedeného je zrejmé, že žalobca nezapríčinil svoju väzbu, resp. trestné stíhanie sám.

10. Ďalšie vyjadrenia v odvolacom konaní predložené neboli.

11. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) príslušný na rozhodnutie o odvolaní (§ 34 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok, ďalej len „CSP“) v zmysle zásad uvedených v § 470 ods. 1 a 2 CSP, vzhľadom na včas podané odvolanie preskúmal rozsudok v napadnutej časti, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasl. CSP, bez nariadenia pojednávania (§ 385 CSP a contrario) s tým, že miesto a čas vyhlásenia rozhodnutia oznámil na úradnej tabuli Krajského

súdu v Prešove a na jeho webovej stránke, najmenej 5 dní vopred a dospel k záveru, že odvolanie je dôvodné sčasti.

12. V odvolacom konaní z dispozičnej zásady vyplýva, že odvolací súd vec prejedná v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáha prieskumu. Určením rozsahu napadnutia rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolateľ nielen vymedzuje to, ohľadne akých výrokov u rozhodnutia súdu prvej inštancie nastal suspenzívny účinok odvolania, ale súčasne stanoví medze, v ktorých je odvolací súd oprávnený a povinný rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmať.

13. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte s namietaným nesprávnym právnym posúdením, to, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (Ústavný súd Slovenskej republiky II.ÚS 78/05).

14. Súd prvej inštancie v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav a zo zistených skutočností prijal správny právny záver. Keďže ani v priebehu odvolacieho konania sa na týchto skutkových a právnych zisteniach nič nezmenilo, odvolací súd si osvojil náležité a presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia súdom prvej inštancie, na ktoré v plnom rozsahu odkazuje (§ 387 ods. 2 CSP), a to vo vzťahu k zamietnutiu nároku za trvanie väzby.

15. Žalobca špecifikoval uplatnenú sumu vo výške 23.343 eur ako nárok na náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 7.000 eur za nezákonné rozhodnutie o vznesení obvinenia, nemajetkovú ujmu za trvanie väzby vo výške 11.200 eur, ušlý zisk za trvanie väzby vo výške 3.744,63 eur a náhradu právnych služieb vo výške 1.398,47 eura.

16. Pri riešení otázky zavinenia väzby samotnou osobou, ktorá žiada o náhradu škody v zmysle z. č. 514/2003 Z.z. je interpretácia a aplikácia tohto zákonného ustanovenia zverená všeobecným súdom a je povinnosťou všeobecného súdu pri rozhodovaní vždy vychádzať z konkrétnych okolností každého prípadu zisteného z vykonaného dokazovania. Na základe týchto skutočností sú súdy povinné urobiť právny záver o zavinení, resp. nezavinení väzby osobou žiadajúcou náhradu škody. Pri takomto rozhodovaní je nutné skutkové aj právne závery riadne odôvodniť. Súd prvej inštancie skonštatoval, že v čase, kedy sa rozhodovalo o jeho väzbe, si predchádzajúcim spôsobom života a správaním zavinil v trestnej veci túto väzbu sám. Za rozhodujúcu okolnosť súd prvej inštancie považoval skutočnosť, že žalobcovi bolo vznesené obvinenie pre taký istý skutok, pre čin v čase, keď bol trestne stíhaný vo veci vedenej pod sp. zn. 2T 197/2015, teda vo veci nebezpečného vyhrážania voči svojej manželke. Odvolací súd v zhode s názorom súdu prvej inštancie má za to, že relevantnou vecou je to, že v rozhodnej dobe, v čase rozhodovania o vzatí do väzby bola na neho podaná obžaloba pre prečin nebezpečného vyhrážania, ktorého sa mal dopustiť voči svojmu bratovi. Tento záver vyplýva aj z návrhu na vzatie do väzby zo dňa XX.XX.XXXX. V tejto súvislosti je nutné zdôrazniť, že za predmetné konanie bol žalobca uznaný aj vinným, a to na základe trestného rozkazu Okresného súdu v Humennom sp. zn. 2T 112/2015 zo dňa XX.XX.XXXX, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa XX.XX.XXXX. Vzhľadom na vtedajšie správanie sa žalobcu, podľa názoru odvolacieho súdu skutočne existovala dôvodná obava, že by mohol pokračovať v trestnej činnosti, ktorej sa mal dopúšťať na jemu blízkych osobách, a teda bolo dané jeho zavinenie na vzatie do väzby, ako to vyplýva z uznesenia Okresného súdu Humenné zo dňa XX.XX.XXXX. To, že v čase rozhodnutia súdu o návrhu na vzatie do väzby z dôvodu, aby bolo zabránené obvinenému mariť a sťažovať uskutočnenie dôkazov, resp. pokračovať v trestnej činnosti vyplýva aj zo skutočnosti, že rovnako tak odvolací súd uznesením zo dňa XX.XX.XXXX zamietol sťažnosť žalobcu voči jeho vzatíu do väzby. Vzhľadom na tieto skutočnosti, ktoré boli v tom čase známe orgánom činným v trestnom konaní, nepochybne aj podľa názoru odvolacieho súdu tu vzhľadom na jeho dovtedajšie správanie existovala dôvodná obava, že by mohol pokračovať v trestnej činnosti. Tomuto záveru svedčí aj skutočnosť, že už predtým zo strany jeho manželky bolo podané trestné oznámenie za obdobné správanie, ktoré však nakoniec z jej strany bolo vzaté späť. Tieto závery vyplývajú z pripojeného spisu Okresného súdu Humenné sp. zn. 2T 197/2015. V tejto súvislosti preto odvolací súd považoval za dôvodné potvrdiť napadnutý rozsudok v časti zamietnutia žaloby o náhradu škody titulom rozhodnutia o vzatí žalobcu do väzby.

17. Pokiaľ sa však týka zamietnutia žaloby v časti náhrady škody titulom oslobodenia spod obžaloby vo vzťahu k trestnému stíhaniu vedenému voči nemu od XX.XX.XXXX do XX.XX.XXXX, v danom prípade z rozhodnutia súdu prvej inštancie žiadnym spôsobom nevyplývajú závery, ktoré by odôvodňovali skutočnosť, na základe ktorých súd prvej inštancie žalobu zamietol. Súd prvej inštancie odôvodnil zamietnutie žaloby ust. § 8 ods. 6 písm. a) z. č. 514/2003 Z.z., ktorý sa však vzťahuje len na skutočnosť, ak si osoba uloženie trestu, ochranného opatrenia alebo väzbu zavinila sama. Z uvedeného vyplýva, že týmto ustanovením zákona nemožno právne posúdiť žalobu o náhradu škody, ktorej sa domáha osoba v zmysle § 8 ods. 5 z. č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, ak bol oslobodený spod obžaloby.

18. Z rozhodnutia súdu prvej inštancie žiadnym spôsobom nevyplýva, ako sa vyporiadal s jeho nárokmi, a to na náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 7.000 eur za vydanie nezákonného rozhodnutia, a to uznesenia o vznesení obvinenia, ako aj z nárokov na náhradu uhradených trov obhajoby, spolu vo výške 1.398,47 eur. Z uvedeného dôvodu preto odvolací súd v tejto časti napadnutý rozsudok zrušil a vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

19. Úlohou súdu prvej inštancie bude následne po prípadnom vykonaní dokazovania dať presvedčivú odpoveď na to, či boli splnené predpoklady pre priznanie náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 7.000 eur za nezákonné rozhodnutie orgánov činných v trestnom konaní, a to na základe kritérií, ktoré vyplývajú z judikatúry súdov Slovenskej republiky ohľadom priznávania takýchto nárokov, v prípade že bude splnený ich základ a zároveň rozhodnúť aj o nároku na náhradu škody za právne služby.

20. Podľa ust. § 389 ods. 1 písm. b) CSP, odvolací súd sčasti zrušil rozhodnutie súdu prvej inštancie z dôvodu, že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. V tomto konaní sa súd prvej inštancie nevysporiadal s predpokladmi nárokov žalobcu za nezákonné uznesenie o vznesení obvinenia, čím došlo zo strany súdu prvej inštancie k vydaniu nepreskúmateľného rozhodnutia. Preskúmateľnosť rozhodnutia nepochybne je porušením práva strany sporu na spravodlivý proces. Aj z rozhodnutí Najvyššieho súdu SR či Ústavného súdu SR vyplýva, že súdne rozhodnutie vyžaduje, aby obsahovalo odpoveď na námietky vznášané stranami sporu, pričom práve dostatočné dôvody musia byť uvedené ku skutočnostiam, ktoré sú rozhodujúce pre rozhodnutie.

21. Odvolací súd dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie vo vzťahu k zamietnutiu nárokov žalobcu za nezákonné uznesenie o vznesení obvinenia nespĺňa vyššie uvedené kritéria pre odôvodnenie rozhodnutí, a preto je nepreskúmateľné.

22. Preto odvolací súd s poukazom na vyššie uvedené postupom podľa § 389 ods. 1 písm. b) CSP zrušil sčasti napadnutý rozsudok a postupom podľa § 391 CSP vrátil vec súdu prvej inštancie v tejto časti na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

23. Úlohou súdu prvej inštancie tak bude znova vo veci konať, vyporiadať sa s v tomto rozhodnutí vytýkanými nedostatkami, a následne o uvedených nárokoch znova rozhodnúť, a svoje rozhodnutie v zmysle zásad uvedených v § 220 ods. 2 CSP aj náležite odôvodniť.

24. V novom rozhodnutí vo veci samej súd prvej inštancie rozhodne aj o náhrade trov konania (§ 396 ods. 3 CSP).

25. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustné odvolanie.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolaateľ má právo zvoliť si advokáta a možnosť obrátiť sa na Centrum právnej pomoci (§ 160 ods. 2 CSP).

Podanie vo veci samej urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva (§ 125 ods. 2 CSP).

Dovolaateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom.

Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).